

Arrest

nr. 301 178 van 7 februari 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X
wettelijk vertegenwoordigd door de voogd X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat V. HENRION
Place de L'Université 16 / 4
1348 LOUVAIN-LA-NEUVE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE Xide KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en wettelijk vertegenwoordigd door de voogd X, op 6 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 januari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 8 november 2023, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd en haar advocaat A. HAEGEMAN *loco* advocaat V. HENRION en van attaché F. FARAH, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 7 juli 2021 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 29 november 2022 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 30 januari 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(...)

A. Feitenrelaas

Je verklaart tot de Pasjtoense etnie te behoren en de Afghaanse nationaliteit te bezitten. Je bent afkomstig uit het dorp Jokan in het district Hesarak van de provincie Nangarhar. Je bent nooit naar school geweest. Je werkte als herder en bracht elke dag de schapen naar de berg Serai om te grazen.

Op een dag werd je op de berg Serai benaderd door de taliban die je vroegen om je bij hen aan te sluiten. Je ging akkoord en zei dat je het aan je vader zou vragen. Wanneer je thuis vertelde wat er was gebeurd begon je vader jouw reis uit Afghanistan te regelen. Ondertussen bleef je nog steeds met je schapen naar Serai gaan. Je vader zei je dat je gewoon aan de taliban moest zeggen dat je het nog niet aan hem had gevraagd en dat de taliban je niet onmiddellijk zouden meenemen.

Een week na de eerste keer werd je opnieuw benaderd in Serai. Je zei hen dat je vergeten was aan je vader te vragen of je hen mocht vervoegen. Ze lieten je opnieuw gaan met de boodschap dat ze je de volgende dag op hetzelfde uur, rond 13 of 14 uur, op dezelfde plaats zouden opwachten. Wanneer je thuis alles vertelde zei je vader dat je binnen moest blijven tot de reis geregeld was.

De volgende dag ging je toch naar buiten. Rond 16 uur kwam je de taliban tegen aan de winkel. Ze vroegen je waar je was gebleven waarop je antwoordde dat je je ziek voelde. Ze zeiden dat ze je even met rust zouden laten tot je je weer beter voelde, waarna je hen wel zou moeten vervoegen.

Je vader zei je om naar het huis van uw tante te gaan. Je verbleef daar tot de volgende dag waarna je met een smokkelaar je reis uit Afghanistan begon. Je vertrok rond juni 2020 uit Afghanistan en kwam een jaar later in België aan. Op 7 juni 2021 diende je een verzoek om internationale bescherming in.

Ter staving van je verzoek leg je een taskara van je vader neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.

Uit jouw verklaringen blijkt dat je niet aannemelijk hebt gemaakt dat je Afghanistan diende te verlaten en/of er niet naar terug zou kunnen keren uit een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Conventie van Genève of dat je er een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, van de Vreemdelingenwet.

Je verklaringen over jouw problemen met de taliban zijn dermate vaag en weinig aannemelijk dat er geen geloof aan kan worden gehecht.

Over de incidenten waarbij de taliban jou benaderden en van je eisten om hen te vervoegen zijn je verklaringen vaag en beperkt. Tijdens je vrije relaas vertel je dat de taliban zei dat je je bij hen moest aansluiten en aan de jihad moest meedoen. Indien je zou sterven zou je naar het paradijs gaan, verzekerden ze je. Hierop zei je “ok”, waarna je terug naar huis ging (CGVS, p. 13). Dat je niets anders over dit eerste incident weet te zeggen maakt dit maar weinig doorleefd, niet in het minst omdat je geen enkele informatie geeft over het verdere verloop van de conversatie nadat je akkoord ging om hen te vervoegen. Je wordt dan aangespoord om deze conversatie tussen jou en de taliban in de detail te beschrijven waarop je louter herhaalt dat de taliban zeiden dat je je bij hen moest aansluiten en dat je naar het paradijs zou gaan indien je zou sterven. Gevraagd of er dan nog iets anders is gezegd geweest zeg je van niet (CGVS, p. 15). Dat je zelfs na aansporing om hier meer over te vertellen niets bijkomends weet te zeggen hierover maakt dat dit maar weinig geloofwaardig overkomt. Expliciet gevraagd hoe de taliban vervolgens reageerden op jouw akkoord om je bij hen aan te sluiten zeg je: “ze zeiden kijk we zullen opnieuw komen, als het zover is zullen we u meenemen” (CGVS, p. 15). Dat je dit pas weet toe te voegen wanneer je hier expliciet om gevraagd wordt doet je verklaringen gemaakt overkomen.

Bovendien zijn je verklaringen over dit tweede incident, een week later (CGVS, p. 14 en 15) maar evenmin overtuigend. Tijdens het vrije relaas blijven je verklaringen zelfs beperkt tot het volgende: “die

tweede keer werd ik opnieuw gevraagd, dan kwam ik terug naar huis” (CGVS, p. 13). Dat je niets meer weet te vertellen over de tweede keer dat je werd benaderd door de taliban nadat je reeds had aangegeven akkoord te zijn om hen te vervoegen en de taliban zeiden dat ze zouden terugkomen en jou zouden meenemen komt wel zeer weinig doorleefd over. Je wordt dan aangespoord te vertellen hoe deze tweede interactie precies verliep waarop je zegt dat ze opnieuw vroegen om je aan te sluiten en of je het al aan je vader had verteld. Hierop zei je dat je dat vergeten was waarop ze zeiden dat je het dit keer niet mocht vergeten. Ze gaven verder aan dat ze de volgende dag op hetzelfde uur zouden terugkomen naar daar (CGVS, p. 17). Dat de taliban je na jouw akkoord om je bij hen aan te sluiten een week later opnieuw benaderen en vervolgens genoeg zouden nemen met jouw excuus dat je het zou vergeten te zeggen hebben aan je vader, en je louter zeiden dat je het dit keer echt niet mocht vergeten komt maar weinig aannemelijk over.

Ook over het derde incident leg je weinig aannemelijke verklaringen af. Zo zeiden ze je die tweede keer dat ze de volgende dag op hetzelfde uur zouden terugkomen. Wanneer je niet opdaagt komen ze naar het dorp en treffen je er aan (CGVS, p. 13). Tijdens je vrije relaas zeg je hier het volgende over: “ze zeiden hoe komt het dat je vandaag niet naar de berg bent gekomen, ik zei tegen de strijders, ik ben ziek, vandaag ben ik niet geweest, kijk we hebben duidelijk tegen u gezegd, jij moet met ons samenwerken als je dit niet doet kunnen we u gedwongen meenemen” (CGVS, p. 13). Dat je verder geen enkele informatie geeft over hoe dit incident afliep doet je verklaringen opnieuw uiterst ondoorleefd overkomen. Je wordt dan gevraagd om dit incident nog eens te beschrijven waarop je vertelt dat ze vroegen waarom je niet was afgekomen op de afspraak. Jij antwoordde dat je ziek was en dat je zou afkomen wanneer je weer beter was, waarna de taliban je weer lieten gaan (CGVS, p. 19). Dat je de taliban weeral zomaar zou hebben kunnen afwimpelen met een dergelijke excuus is geenszins geloofwaardig. Gevraagd waarom de taliban dit excuus zomaar zouden geloven herhaal je louter dat je aangaf dat je je niet goed voelde en rugpijn had, en voeg je louter toe dat ze je geloofden (CGVS, p. 20). Erop gewezen dat het voor hen toch duidelijk moest zijn geweest dat dit een leugen was geef je louter aan niet te weten waarom ze je toch geloofden (CGVS, p. 20). Gevraagd waarom de taliban je toen niet meteen hebben meegenomen – je kon bij hen immers ook genezen – herhaalt je louter dat je zei dat je ziek was en voegt toe dat ze jou misschien niet meteen wilden meenemen en dat ze zeiden dat ze je eerst zouden laten rusten en beter worden (CGVS, p. 20). Deze verklaringen kunnen niet overtuigen.

Jouw verklaringen over jouw handelswijze en die van je vader in deze zaak roepen verder ook ernstige vragen op. Zo is het immers vreemd dat uit jouw verklaringen blijkt dat je na dit eerste incident, waarbij je akkoord ging met de rekrutering en de taliban zeiden dat ze je nogmaals zouden benaderen om je mee te nemen, toch nog steeds naar de berg bleef gaan met de schapen (CGVS, p. 13-16). Gevraagd waarom je na dat eerste incident opnieuw met de schapen naar de berg ging antwoord je dat je vader zei dat je, indien je werd tegengehouden door de taliban, gewoon moest zeggen dat je het nog niet aan je vader had verteld (CGVS, p. 17). Je wordt erop gewezen dat de taliban je toch zouden meenemen wanneer ze je nog eens zouden tegenkomen – zoals ze ook zelf lieten weten – en wordt nogmaals gevraagd waarom je het toch waagde om terug te gaan naar die plaats waar ze je konden opwachten maar je geeft hetzelfde antwoord (CGVS, p. 17). Gevraagd wat je er dan zelf van vond om terug naar die plek te gaan waar de taliban mogelijks op jou zouden wachten zeg je dat je niet wilde gaan. Gevraagd waarom je dan niet thuis bent gebleven na dat eerste incident zeg je dat er daar geen klaver was voor de schapen (CGVS, p. 17). Deze verklaring voor het feit dat je toch nog een week gewoon terug naar die plaats bleef gaan waar de taliban je konden opwachten en meenemen is geenszins overtuigend en doet ernstig twijfelen aan jouw vluchtrelaas.

Over het tweede incident verklaar je tijdens je vrije relaas dat je daarna naar het huis van jouw tante bent gegaan (CGVS, p. 13). Even later in dit vrije relaas zeg je dan weer dat dit pas na het derde incident zou zijn geweest (CGVS, p. 13). Ook op een ander moment in het persoonlijk onderhoud, wanneer je expliciet gevraagd wordt wat je hebt gedaan na het tweede incident, verklaar je dat je naar het huis van je tante bent gegaan (CGVS, p. 17). Je wordt erop gewezen dat je uiteindelijk verklaarde pas na het derde incident naar je tante te zijn gegaan en vandaar je reis te zijn begonnen waarop je deze laatste verklaring dan weer bevestigt (CGVS, p. 17). Dergelijke inconsistente verklaringen komen maar weinig doorleefd over.

Het is voorts vreemd dat je na het tweede incident, waarbij ze zeiden dat ze reeds de volgende dag op jou zouden wachten, gewoon thuis blijft wonen. Je gaat de volgende dag zelfs nog naar de winkel in het dorp rond 16 uur, enkele uren na de afspraak die je had gemaakt met de taliban en waarop je niet bent opgedaagd (CGVS, p. 18). Daar kom je dan ook de taliban tegen. Gevraagd waarom je daar aan de winkel was op dat moment – je kon immers weten dat de taliban op zoek zouden zijn naar jou – zeg je: “ik was het thuis beu en wilde even naar de winkel gaan” (CGVS, p. 18). Dit is weinig overtuigend. Gevraagd waarom je na dat tweede incident nog steeds gewoon thuis gebleven bent – zelfs nog lang nadat je niet op de afspraak was gekomen – zeg je kortweg dat je nergens anders heen kon en dat je

vader zei daar te blijven (CGVS, p. 18). Gevraagd waarom je dan niet meteen naar het huis van je tante bent gegaan, zoals na het derde incident, zeg je louter dat je vader dit niet had gezegd. Gevraagd waarom je van je vader niet naar het huis van je tante moest gaan zeg je niet te weten waarom (CGVS, p. 19). Je wordt dan nog eens gewezen op de situatie – namelijk dat je de dag na het tweede incident een afspraak had rond 13 of 14 uur en dat je niet was komen opdagen – en nogmaals gevraagd te verklaren waarom je gewoon thuis bleef en daarna zelfs nog gewoon naar de winkel ging waarop je het ontwijkende antwoord geeft dat je niet weet waarom de taliban plots naar de winkel kwamen, waarna je verder gaat over dit derde incident (CGVS, p. 18). De vraag wordt nogmaals gesteld waarop je zegt dat je jong was en de beslissing niet zelf kon nemen (CGVS, p. 18). Gevraagd waarom jouw vader je al niet na het tweede incident – slechts een tot twee dagen voor jouw eigenlijke vlucht – elders onderbracht, zoals in Jalalabad of Kaboel, zeg je dat je geen familieleden hebt op andere plaatsen, dat het de beslissing van je vader was en dat je het niet weet (CGVS, p. 19). Dat je al die tijd gewoon in het dorp bleef rondlopen, hoewel jij en je vader wisten dat de taliban je zou komen zoeken, en je hier geen overtuigende verklaring voor kan geven, doet verder twifelen aan jouw vluchtrelaas.

Uit informatie blijkt dat de taliban voldoende vrijwillige rekruten heeft en dat zij doorgaans niet overgaan tot gedwongen rekrutering. Het kan voorvallen dat zij in noodgevallen beroep doen op tijdelijke rekruten die in staat zijn om mee te strijden – zoals ook aangegeven door jouw advocaat (CGVS, p. 25) – doorgaans overeengekomen met stamleiders uit de regio. Je verklaart zelf ook dat de andere families in de regio wel familieleden hebben die bij de taliban zitten (CGVS, p. 15). Zelf geef je aan dat je nooit naar de madrassa bent geweest (CGVS, p. 12). Gevraagd waarom de taliban uitgerekend jou onder dwang wilden rekruteren – zoals ze zelf aangaven (CGVS, p. 13) – zeg je dat je de oudste zoon bent en dat er niemand anders van de familie bij de taliban zat (CGVS,

p. 16). Er wordt vervolgens gepeild naar het voorkomen van gedwongen rekrutering in je dorp en regio maar je kan slechts één voorval aanhalen van vijf of zes jaar geleden (CGVS, p. 16). Voorts heb je geen weet van overeenkomsten van de dorpen in je regio met de taliban aangaande rekrutering (CGVS, p. 16). Jij was op dat moment een jongen van dertien of veertien jaar en een herder die nooit naar de madrassa is geweest. Er kan verwacht worden dat je toch iets van concrete informatie zou kunnen geven over waarom de taliban uitgerekend jou gedwongen willen rekruteren. Je wordt hier nog eens expliciet naar gevraagd waarop je zegt dat ze in die periode alle mensen meenamen, vrijwillig of gedwongen. Er vielen immers veel doden bij de taliban (CGVS, p. 22). Echter, dit valt bezwaarlijk te rijmen met jouw eerdere stelling je slechts één geval van gedwongen rekrutering te herinneren van vijf of zes jaar geleden.

Voorts zijn jouw verklaringen over de situatie van jouw familie sinds je vertrek weinig overtuigend. Allereerst wordt jou gevraagd wat jullie thuis bespraken over wat jouw familie zou doen na je vertrek om verdere, te verwachte, problemen met de taliban te vermijden, waarop je zegt dat jullie afspraken dat je familie gewoon zou zeggen niet te weten waar je bent wanneer de taliban zou langskomen (CGVS, p. 20). Dit loutere excuus zou de problemen van jouw familie bezwaarlijk oplossen wanneer de taliban verhaal zou komen halen en een rekrut zou eisen van jouw familie. Deze verklaringen kunnen dan ook niet overtuigen.

Je verklaart vervolgens dat de taliban jouw vader had ontvoerd omdat ze dachten dat hij jou ergens had verstopt. Ze wilden hem niet vrijlaten zolang hij jou niet aangaf (CGVS, p. 6 en 20). Jouw verklaringen over zijn vrijlating zijn echter zeer beperkt en geenszins aannemelijk. Jouw oom en de dorpsoudsten zouden de taliban hebben gezegd dat jouw vader geen schuld treft en dat ze jouw mogen arresteren wanneer ze je te pakken krijgen, waarna jouw vader werd vrijgelaten (CGVS, p. 6). Dat de taliban jouw vader zomaar zouden vrijlaten louter omdat hen gezegd wordt dat jouw vader geen schuld treft is weinig aannemelijk. Ook tijdens jouw vrije relaas voeg je geen verdere informatie toe aangaande deze vreemde beslissing van de taliban (CGVS, p. 13 en 14). Je wordt erop gewezen dat je zei dat de taliban dachten dat jouw vader jou had verstopt en dat ze hem niet wilden vrijlaten zolang hij jou niet aangaf, en gevraagd waarom ze hem dan plots toch vrijlieten maar je kan geen bijkomende informatie geven en vertelt dat het dorpshoofd de taliban zei dat ze concrete informatie moesten hebben dat jouw familie jou had verstopt en dat zij jullie niet zomaar konden straffen. Hierop zouden de taliban dan jouw vader hebben vrijgelaten (CGVS, p. 21). Dit is weinig overtuigend. Gevraagd waarom de taliban naar de malek, het dorpshoofd, zou luisteren zeg je dat hij het dorpshoofd is en betrokken is bij jirga's. Erop gewezen dat de taliban toch machtiger zijn dan de maleks in de regio zeg je niet te weten waarom ze hem hebben vrijgelaten (CGVS, p. 21). Erop gewezen dat de taliban zelf overtuigd waren van de schuld van jouw vader en dat het toch voor iedereen duidelijk moet zijn geweest dat jouw vader achter jouw vlucht zat en nogmaals gevraagd waarom de taliban jouw vader dan zomaar weer vrijlieten zeg je louter dat niemand ervan op de hoogte was dat jouw familie had geholpen met jouw vlucht (CGVS, p. 21). Aan deze verklaringen over de ontvoering van jouw vader kan weinig geloof gehecht worden.

Gevraagd hoelang ze jouw vader hebben vastgehouden zeg je dit evenmin te weten (CGVS, p. 20). Er kan verwacht worden dat je hier toch enige informatie over zou weten te geven. Tevens weet je ook niet

wanneer dit zou zijn gebeurd. Gevraagd hoeveel dagen, weken of maanden na jouw vertrek uit Afghanistan dit zou zijn gebeurd zeg je dit niet te weten (CGVS, p. 7). Je zou dit vreemd ook niet gevraagd hebben aan jouw familie. Je zegt hierover dat je er niet bij had stilgestaan en dat de verbinding niet zo goed was (CGVS, p. 7).

Gevraagd of jouw familie nog andere problemen heeft gekregen als gevolg van jouw vlucht zeg je van niet (CGVS, p. 21). Dat jouw familie geen verdere problemen heeft gekend met de taliban, ondanks dat ze de eisen van de taliban overduidelijk weigeren en zelfs negeren, is zeer opmerkelijk. Gevraagd of jouw familie dan een andere regeling heeft getroffen met de taliban – zoals het betalen van geld of het sturen van een andere rekrut – zeg je van niet. Gevraagd waarom niet zeg je louter dat ze niets konden doen (CGVS, p. 20). Erop gewezen dat jouw familie de eis van de taliban zomaar naast zich neerleggen en gevraagd naar een verklaring voor de vaststelling dat jouw familie hier geen verdere problemen door heeft gekregen, dan dat ze jouw vader hebben meegenomen maar terug weer hebben vrijgelaten, zeg je dat het duidelijk was na de arrestatie van jouw vader dat “zij” – het is niet duidelijk wie je hiermee bedoelt – niet wisten waar je was en dat de taliban niet weet dat je vader jou naar België heeft gestuurd. Eens ze dat door hebben zullen ze jouw familie wel vermoorden (CGVS, p. 22). Dat jouw familie geen verdere problemen kreeg met de taliban en ook geen andere regeling met hen moest aangaan komt maar weinig aannemelijk over.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen dient te worden geconcludeerd dat je jouw problemen met de taliban niet aannemelijk kan maken.

Jouw advocaat haalt verder nog aan dat je weinig contact hebt met jouw familie in Afghanistan en dat het dus onmogelijk is om te stellen dat je nog een sociaal netwerk hebt in Afghanistan (CGVS, p. 25). Het feit dat je weinig contact hebt met jouw familie in Afghanistan is echter geen aanwijzing van een gebrek aan een sociaal netwerk in Afghanistan. Dit geldt des te meer daar je zelf de oorzaak van het beperkte contact slechts legt bij de gebrekkige internetverbinding in Afghanistan (CGVS, p. 6). De loutere stelling dat je weinig contact hebt is dan ook onvoldoende om aan te tonen dat je niet over een sociaal netwerk zou beschikken in Afghanistan.

Je haalt verder nog aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan problemen zou kunnen krijgen met de taliban vanwege jouw verblijf in het westen. Ze zouden jou ervan beschuldigen bekeerd te zijn en dat je daar relaties met meisjes zou hebben gehad en alcohol hebt gedronken (CGVS, p. 23). Wat dit betreft dient opgemerkt dat uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van april 2022, en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) niet kan worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de ‘elites’ die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je verklaart een tatoeage te hebben op jouw arm (CGVS, p. 23). Tijdens het persoonlijk onderhoud liet je een kleine, eerder vage, tatoeage zien op jouw arm. Deze zou door een vriend van jou zijn aangebracht (CGVS, p. 23). Het zou een letter van jouw naam voorstellen en nog een andere betekenis hebben voor jou alleen (CGVS, p. 23). Het loutere gegeven dat een vriend van jou een klein teken op jou arm aanbracht heeft, dat geen onmiddellijke betekenis heeft voor een buitenstaander en geen verwijzing is naar het westen, is, zelfs los van eventuele vragen die gesteld kunnen worden over het permanente karakter van deze tattoo of de eventuele verwijderbaarheid ervan, onvoldoende om een vrees voor vervolging aan te tonen bij terugkeer naar Afghanistan. Je kan niet aantonen dat de taliban op de hoogte is of zou kunnen komen van deze tattoo. Deze zit immers verborgen onder jouw kledij. Jouw advocaat haalt aan dat dit bij de rituele wassing zichtbaar zou kunnen worden. Deze vrees dat de taliban deze kleine tatoeage eventueel zou kunnen opmerken bij de rituele wassing en jij als gevolg hiervan slachtoffer zou kunnen worden van daden die gelijk staan aan vervolging of ernstige schade is echter louter hypothetisch van aard.

Je zegt verder dat je een vriendin hebt gehad in België (CGVS, p. 24). Nergens uit jouw verklaringen blijkt dat de taliban hiervan op de hoogte zouden zijn of op de hoogte zouden kunnen komen. Je legt ook geen stukken neer die jouw relatie staven, noch stukken die kunnen aantonen dat de taliban op de hoogte zouden kunnen komen van jouw relatie. Jouw loutere stelling dat je ooit een vriendin hebt gehad is onvoldoende om een vrees voor vervolging aan te tonen.

Je advocaat haalt tevens aan dat je een duidelijke mening hebt over de taliban en dat je verplicht zou zijn om deze voor jezelf te houden (CGVS, p. 25). Ook dit toont geen vrees voor vervolging aan. Immers blijkt nergens uit jouw verklaringen of administratief dossier dat je ooit politieke activiteiten hebt aangegaan, noch deze mening op grote schaal verspreidde om aannemelijk te maken dat de taliban op de hoogte zou kunnen geraken van jouw mening. Een vrees voor vervolging omwille van jouw mening is dan ook louter hypothetisch. De stelling voorts dat je jouw mening in Afghanistan voor jezelf zou moeten houden is louter op zich onvoldoende om te spreken van vervolging.

Je wordt vervolgens gevraagd of jouw lange verblijf in België een hindernis vormt voor jouw terugkeer naar Afghanistan waarop je aangeeft dat in België de vrijheid bestaat om relaties aan te gaan met meisjes en om kritiek te geven op machthebbers en dat je je bij terugkeer niet lang aan de strenge religieuze regels gaat kunnen houden (CGVS, p. 24). De loutere stelling dat er hier meer vrijheid is en dat je hier relaties mag hebben met meisjes en kritiek geven op machtshebbers is onvoldoende om aan te tonen dat je je bij terugkeer niet meer zou kunnen aanpassen aan de normen en waarden waaraan je je tot aan uw vertrek uit Afghanistan hield. Je wordt erop gewezen dat je voor het grootste deel van jouw leven leefde onder deze strenge religieuze regels en gevraagd uit te leggen waarom je je bij terugkeer onmogelijk nog zou kunnen aanpassen aan deze regels, waarop je antwoordt dat er voordien een republiek was en dat jullie beperkte vrijheid hadden toen. De taliban was toen ook aan het vechten en niet bezig met strenge regels (CGVS, p. 24). Om aan te tonen dat je bij terugkeer naar Afghanistan dermate grote problemen zou kennen bij het terug aanpassen aan de daar heersende regels en normen

dat dit zou gelijkgesteld kunnen worden met vervolging of ernstige schade dient u op concrete en individuele wijze uit te leggen op welke wijze dit in jouw geval van toepassing zou zijn. De loutere stelling dat er meer vrijheid is in België en dat je relaties mag aangaan met meisjes en leiders bekritisieren is onvoldoende om hieraan te voldoen. Je wordt dan specifiek gevraagd met welke regels je het meeste problemen zou hebben waarop je het vijf keer per dag bidden aanhaalt, alsook het laten groeien van een baard, het verbod op muziek en het verbod op westerse kleren (CGVS, p. 24). Het feit dat je bij terugkeer vijf keer per dag zou moeten bidden – of althans meedoen aan deze ceremonie – en dat je een baard moet laten groeien en niet naar muziek mag luisteren of westerse kleren mag dragen is onvoldoende om te spreken van vervolging of ernstige schade. Je voegt toe dat mensen die een film of dramaserie op de geheugenkaart van hun gsm hebben staan door de taliban verplicht worden deze in te slikken (CGVS, p. 24). Ook met deze stelling kan u niet aantonen dat u persoonlijk bij terugkeer vervolgd zou worden of een risico op ernstige schade zou lopen.

Gezien het geheel van de bovenstaande vaststellingen heeft u niet aannemelijk gemaakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of omdat u een reëel risico zou lopen te worden geconfronteerd met de doodstraf of executie, of met foltering, onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Bijgevolg moet u zowel de vluchtelingenstatus als de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, §2, a) en b) van de Vreemdelingenwet worden geweigerd.

De door jou neergelegde taskara van jouw vader doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze heeft louter betrekking op de identiteit van de man afgebeeld op de taskara. Nergens uit blijkt dat deze man jouw vader is, noch wijst iets in dit document op jouw persoonlijke problemen in Afghanistan. Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afgaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van

zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO**

Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan**.

Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022** van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers. Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afgaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de Taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Nangarhar. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een

schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precare leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precare leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de

bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een 'emergency' of 'catastrophic' situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat

een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M' Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Forcus_Kabu_I_Citry_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afgaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet

worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6, 48/7 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 47 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie en van "het administratief rechtsbeginsel van de zorgvuldige voorbereiding van bestuurshandelingen".

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofdorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.3. Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift (zie inventaris bij het verzoekschrift):

"3. Nansen, *Beoordeling van de beschermingsnood van Afghaanse man in het kader van een volgend verzoek*, oktober 2021, beschikbaar op: <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2021/11/NANSEN-Profile-5-21-Volgend-verzoek-Taliban-machtsovername.pdf>.

4. UN High Commissioner for Refugees (UNHCR), *UNHCR Guidance Note on the International Protection Needs of People Fleeing Afghanistan*, februari 2022, beschikbaar op: <https://www.refworld.org/docid/61d851cd4.html>

5. UNOCHA, *Situation of human rights in Afghanistan, and technical assistance achievements in the field of human rights - Report of the United Nations High Commissioner for Human Rights*, 8 februari 2022, beschikbaar op: https://reliefweb.int/sites/reliefweb.int/files/resources/A_HRC_49_90_E.pdf.

6. OHCHR, *Interactive dialogue on the High Commissioner's report on Afghanistan*, 7 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.ohchr.org/en/statements/2022/03/interactive-dialogue-high-commissioners-report-afghanistan?LangID=E&NewsID=28218>.

7. World Food Programme (WFP), *'Our presence is hope': Call for US\$2.6bn as winter spells hunger for Afghanistan*, 25 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.wfp.org/stories/our-presence-hope-call-funds-winter-spells-hunger-afghanistan-0>.

8. United Nations, *Statement by Dr Ramiz Alakbarov, Deputy Special Representative for the Secretary General, Resident Coordinator and Humanitarian Coordinator, on the Continued Food Insecurity and Malnutrition Crisis Facing People in Afghanistan*, 15 maart 2022, beschikbaar op: <https://afghanistan.un.org/en/174875-statement-dr-ramiz-alakbarov-deputy-special-representative-secretary-general-resident>.

9. U.K. Home Office, Country Policy and Information Note Afghanistan: Fear of the Taliban, februari 2022, beschikbaar op: https://assets.publishing.service.gov.uk/government/uploads/system/uploads/attachment_data/file/1054280/AFG_CPIN_Fear_of_the_Taliban.pdf.
10. U.K. Home Office, Country Policy and Information Note Afghanistan: Humanitarian situation, februari 2022, beschikbaar op: https://www.ecoi.net/en/file/local/2068082/AFG_CPIN_Humanitarian_situation.pdf.
11. France 24, Afghanistan's health system on the brink as Taliban confront a difficult winter, 8 november 2021, beschikbaar op: <https://www.france24.com/en/asia-pacific/20211108-afghanistan-s-health-system-on-the-brink-as-taliban-confront-a-difficult-winter>.
12. U.K. Home Office, Country Policy and Information Note Afghanistan: Security situation, februari 2022, beschikbaar op: https://www.ecoi.net/en/file/local/2068084/AFG_CPIN_Security_situation.pdf.
13. La Libre, Les Afghans aussi méritent notre aide, 23 maart 2022, beschikbaar op: <https://www.lalibre.be/debats/opinions/2022/03/23/les-afghans-aussi-meritent-notre-aide-M3JOY6JWYBDUJFB4ZSXWNU2VMI/>.
14. OSAR, Afghanistan: risques au retour liés à « l'occidentalisation », 26 maart 2021, beschikbaar op: https://www.refugeecouncil.ch/fileadmin/user_upload/Publikationen/Herkunftslaenderberichte/Mittlerer_Osten_-_Zentralasien/Afghanistan/210326_AFG_Verwestlichung_f.pdf.
15. Hasth-e-Subh Daily, U.S. Airstrike on a Weapons Depot Kills 30 Taliban Militants in Helmand Province, 8 april 2022, beschikbaar op: <https://8am.af/eng/u-s-airstrike-on-a-weapons-depot-kills-30-taliban-militants-in-helmand-province/>.
16. Vluchtelingenwerk Vlaanderen, Afghanistan: Juridische analyse beslissingen CGVS, 25 april 2022. Beschikbaar op: <https://vluchtelingenwerk.be/sites/default/files/media/documenten/RAPPORT%20-%20Juridische%20analyse%20beslissingen%20CGVS.pdf>.
17. NANSEN Note 2 – 22, Het gebruik van beleidsrichtlijnen van UNHCR en het Europees Asielagentschap in Afgaanse dossiers, 23 juni 2022. Beschikbaar op: <https://nansen-refugee.be/wp-content/uploads/2022/06/220616-NANSEN-Notes-UNHCR-en-EUAA-beleidsrichtlijnen-Finale-versie.pdf>.
18. 11.11.11 en UPINION, Between a Rock and a Hard Place: Afghan Migrants in Turkey One Year after the Fall of Kabul, 11 augustus 2022. Beschikbaar op: https://11.be/sites/default/files/2022-08/Report_Between%20a%20rock%20and%20a%20hard%20place_2022_11.11.11.pdf.

3. De aanvullende nota's

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport "COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments" van EUAA van 4 november 2022;
- het rapport "Country Guidance: Afghanistan" van EUAA van januari 2023;
- het rapport "Afghanistan Security Situation" van EUAA van augustus 2022;
- de COI Focus "Afghanistan. Veiligheidssituatie" van Cedoca van 5 mei 2022;
- het rapport "Afghanistan Country Focus" van EASO van januari 2022;
- het rapport "Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city" van EUAA van augustus 2022;
- het rapport "Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City" van EASO van augustus 2020.

3.2. De Raad ontvangt vanwege verzoeker een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij ingaat op zijn leven in België en op de veiligheidssituatie in de Afgaanse provincie Nangarhar en waaraan hij de volgende stukken toevoegt betreffende zijn leven in België (zie inventaris bij de aanvullende nota):

1. Getuigenis A.M. d.d. 6 november 2023
2. Getuigenis V.C. d.d. november 2023
3. Getuigenis V.E.-D.C. d.d. 13 november 2023
4. Bewijs inschrijving CEFA Namur d.d. 6 november 2023
5. Getuigenis R.S. d.d. 6 november 2023
6. Getuigenis M.-P.V.H. d.d. 6 november 2023

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

6.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst. Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan je verplichtingen.”*

Deze motieven worden door verzoeker niet dienstig betwist. Waar hij in zijn verzoekschrift stelt dat het aanstellen van een voogd en de mogelijkheid voor deze laatste om opmerkingen te formuleren en/of documenten neer te leggen niet kan volstaan en dat rekening moet worden gehouden met zijn leeftijd op het moment van de voorgehouden feiten, laat verzoeker geheel na te duiden welke bijkomende steunmaatregelen hem in het kader van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet volgens hem nog zouden hadden moeten worden verleend. Het loutere feit dat geen geloof werd gehecht aan verzoekers

vluchtrelaas, betekent immers niet dat er in het licht van de in zijn hoofde vastgestelde bijzondere procedurele noden op grond van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden met verzoekers jeugdige leeftijd ten tijde van de voorgehouden feiten, van zijn aankomst in België, van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen en/of van het nemen van de bestreden beslissing. Verzoeker had reeds de jaren des onderscheids bereikt en kan bijgevolg niet als dermate jong worden beschouwd dat hij niet in staat zou zijn om louter omwille van zijn jeugdige leeftijd zijn vluchtrelaas op een coherente, geloofwaardige, gedetailleerde en doorleefde wijze uiteen te zetten, weze het in zijn eigen bewoordingen en op zijn eigen tempo en in het bijzijn van een gespecialiseerde *protection officer*, zijn voogd en zijn advocaat. Evenmin maakte verzoeker opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud over, waarin hij melding maakt van een gebrek aan steunmaatregelen in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet tijdens zijn persoonlijk onderhoud.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden, evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omdat hij door de taliban werd bedreigd opdat hij zich bij hen zou aansluiten. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

7.2. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) verzoekers verklaringen over zijn contacten met de taliban dermate vaag, beperkt en ondoorleefd zijn dat er geen geloof aan kan worden gehecht:

“Over de incidenten waarbij de taliban jou benaderden en van je eisten om hen te vervoegen zijn je verklaringen vaag en beperkt. Tijdens je vrije relaas vertel je dat de taliban zei dat je je bij hen moest aansluiten en aan de jihad moest meedoen. Indien je zou sterven zou je naar het paradijs gaan, verzekerden ze je. Hierop zei je “ok”, waarna je terug naar huis ging (CGVS, p. 13). Dat je niets anders over dit eerste incident weet te zeggen maakt dit maar weinig doorleefd, niet in het minst omdat je geen enkele informatie geeft over het verdere verloop van de conversatie nadat je akkoord ging om hen te vervoegen. Je wordt dan aangespoord om deze conversatie tussen jou en de taliban in de detail te beschrijven waarop je louter herhaalt dat de taliban zeiden dat je je bij hen moest aansluiten en dat je naar het paradijs zou gaan indien je zou sterven. Gevraagd of er dan nog iets anders is gezegd geweest zeg je van niet (CGVS, p. 15). Dat je zelfs na aansporing om hier meer over te vertellen niets bijkomends weet te zeggen hierover maakt dat dit maar weinig geloofwaardig overkomt. Expliciet gevraagd hoe de taliban vervolgens reageerden op jouw akkoord om je bij hen aan te sluiten zeg je: “ze zeiden kijk we zullen opnieuw komen, als het zover is zullen we u meenemen” (CGVS, p. 15). Dat je dit pas weet toe te voegen wanneer je hier expliciet om gevraagd wordt doet je verklaringen gemaakt overkomen.

Bovendien zijn je verklaringen over dit tweede incident, een week later (CGVS, p. 14 en 15) maar evenmin overtuigend. Tijdens het vrije relaas blijven je verklaringen zelfs beperkt tot het volgende: “die tweede keer werd ik opnieuw gevraagd, dan kwam ik terug naar huis” (CGVS, p. 13). Dat je niets meer weet te vertellen over de tweede keer dat je werd benaderd door de taliban nadat je reeds had aangegeven akkoord te zijn om hen te vervoegen en de taliban zeiden dat ze zouden terugkomen en jou zouden meenemen komt wel zeer weinig doorleefd over. Je wordt dan aangespoord te vertellen hoe deze tweede interactie precies verliep waarop je zegt dat ze opnieuw vroegen om je aan te sluiten en of je het al aan je vader had verteld. Hierop zei je dat je dat vergeten was waarop ze zeiden dat je het dit keer niet mocht vergeten. Ze gaven verder aan dat ze de volgende dag op hetzelfde uur zouden terugkomen naar daar (CGVS, p. 17). Dat de taliban je na jouw akkoord om je bij hen aan te sluiten een week later opnieuw benaderen en vervolgens genoeg zouden nemen met jouw excuus dat je het zou vergeten te zeggen hebben aan je vader, en je louter zeiden dat je het dit keer echt niet mocht vergeten komt maar weinig aannemelijk over.

Ook over het derde incident leg je weinig aannemelijke verklaringen af. Zo zeiden ze je die tweede keer dat ze de volgende dag op hetzelfde uur zouden terugkomen. Wanneer je niet opdaagt komen ze naar het dorp en treffen je er aan (CGVS, p. 13). Tijdens je vrije relaas zeg je hier het volgende over: “ze zeiden hoe komt het dat je vandaag niet naar de berg bent gekomen, ik zei tegen de strijders, ik ben ziek, vandaag ben ik niet geweest, kijk we hebben duidelijk tegen u gezegd, jij moet met ons samenwerken als je dit niet doet kunnen we u gedwongen meenemen” (CGVS, p. 13). Dat je verder geen enkele informatie geeft over hoe dit incident afliep doet je verklaringen opnieuw uiterst ondoorleefd overkomen. Je wordt dan gevraagd om dit incident nog eens te beschrijven waarop je vertelt dat ze vroegen waarom je niet was afgekomen op de afspraak. Jij antwoordde dat je ziek was en dat je zou afkomen wanneer je weer beter was, waarna de taliban je weer lieten gaan (CGVS, p. 19). Dat je de taliban weeral zomaar zou hebben kunnen afwimpelen met een dergelijke excuus is geenszins geloofwaardig. Gevraagd waarom de taliban dit excuus zomaar zouden geloven herhaal je louter dat je aangaf dat je je niet goed voelde en rugpijn had, en voeg je louter toe dat ze je geloofden (CGVS, p. 20). Erop gewezen dat het voor hen toch duidelijk moest zijn geweest dat dit een leugen was geef je louter aan niet te weten waarom ze je toch geloofden (CGVS, p. 20). Gevraagd waarom de taliban je toen niet meteen hebben meegenomen – je kon bij hen immers ook genezen – herhaalt je louter dat je zei dat je ziek was en voegt toe dat ze jou misschien niet meteen wilden meenemen en dat ze zeiden dat ze je eerst zouden laten rusten en beter worden (CGVS, p. 20). Deze verklaringen kunnen niet overtuigen.”;

(ii) verzoekers verklaringen over de reactie van hem en zijn vader op de confrontaties met de taliban onaannemelijk en tegenstrijdig zijn:

“Jouw verklaringen over jouw handelswijze en die van je vader in deze zaak roepen verder ook ernstige vragen op. Zo is het immers vreemd dat uit jouw verklaringen blijkt dat je na dit eerste incident, waarbij je akkoord ging met de rekrutering en de taliban zeiden dat ze je nogmaals zouden benaderen om je mee te nemen, toch nog steeds naar de berg bleef gaan met de schapen (CGVS, p. 13-16). Gevraagd waarom je na dat eerste incident opnieuw met de schapen naar de berg ging antwoord je dat je vader zei dat je, indien je werd tegengehouden door de taliban, gewoon moest zeggen dat je het nog niet aan je vader had verteld (CGVS, p. 17). Je wordt erop gewezen dat de taliban je toch zouden meenemen wanneer ze je nog eens zouden tegenkomen – zoals ze ook zelf lieten weten – en wordt nogmaals gevraagd waarom je het toch waagde om terug te gaan naar die plaats waar ze je konden opwachten maar je geeft hetzelfde antwoord (CGVS, p. 17). Gevraagd wat je er dan zelf van vond om terug naar die plek te gaan waar de taliban mogelijks op jou zouden wachten zeg je dat je niet wilde gaan. Gevraagd waarom je dan niet thuis bent gebleven na dat eerste incident zeg je dat er daar geen klaver was voor de schapen (CGVS, p. 17). Deze verklaring voor het feit dat je toch nog een week gewoon terug naar die plaats bleef gaan waar de taliban je konden opwachten en meenemen is geenszins overtuigend en doet ernstig twijfelen aan jouw vluchtrelaas.

Over het tweede incident verklaar je tijdens je vrije relaas dat je daarna naar het huis van jouw tante bent gegaan (CGVS, p. 13). Even later in dit vrije relaas zeg je dan weer dat dit pas na het derde incident zou zijn geweest (CGVS, p. 13). Ook op een ander moment in het persoonlijk onderhoud, wanneer je expliciet gevraagd wordt wat je hebt gedaan na het tweede incident, verklaar je dat je naar het huis van je tante bent gegaan (CGVS, p. 17). Je wordt erop gewezen dat je uiteindelijk verklaarde pas na het derde incident naar je tante te zijn gegaan en vandaar je reis te zijn begonnen waarop je deze laatste verklaring dan weer bevestigt (CGVS, p. 17). Dergelijke inconsistente verklaringen komen maar weinig doorleefd over.

Het is voorts vreemd dat je na het tweede incident, waarbij ze zeiden dat ze reeds de volgende dag op jou zouden wachten, gewoon thuis blijft wonen. Je gaat de volgende dag zelfs nog naar de winkel in het dorp rond 16 uur, enkele uren na de afspraak die je had gemaakt met de taliban en waarop je niet bent opgedaagd (CGVS, p. 18). Daar kom je dan ook de taliban tegen. Gevraagd waarom je daar aan de winkel was op dat moment – je kon immers weten dat de taliban op zoek zouden zijn naar jou – zeg je: “ik was het thuis beu en wilde even naar de winkel gaan” (CGVS, p. 18). Dit is weinig overtuigend. Gevraagd waarom je na dat tweede incident nog steeds gewoon thuis gebleven bent – zelfs nog lang nadat je niet op de afspraak was gekomen – zeg je kortweg dat je nergens anders heen kon en dat je vader zei daar te blijven (CGVS, p. 18). Gevraagd waarom je dan niet meteen naar het huis van je tante bent gegaan, zoals na het derde incident, zeg je louter dat je vader dit niet had gezegd. Gevraagd waarom je van je vader niet naar het huis van je tante moest gaan zeg je niet te weten waarom (CGVS, p. 19). Je wordt dan nog eens gewezen op de situatie – namelijk dat je de dag na het tweede incident een afspraak had rond 13 of 14 uur en dat je niet was komen opdagen – en nogmaals gevraagd te verklaren waarom je gewoon thuis bleef en daarna zelfs nog gewoon naar de winkel ging waarop je het ontwijkende antwoord geeft dat je niet weet waarom de taliban plots naar de winkel kwamen, waarna je

verder gaat over dit derde incident (CGVS, p. 18). De vraag wordt nogmaals gesteld waarop je zegt dat je jong was en de beslissing niet zelf kon nemen (CGVS, p. 18). Gevraagd waarom jouw vader je al niet na het tweede incident – slechts een tot twee dagen voor jouw eigenlijke vlucht – elders onderbracht, zoals in Jalalabad of Kaboel, zeg je dat je geen familieleden hebt op andere plaatsen, dat het de beslissing van je vader was en dat je het niet weet (CGVS, p. 19). Dat je al die tijd gewoon in het dorp bleef rondlopen, hoewel jij en je vader wisten dat de taliban je zou komen zoeken, en je hier geen overtuigende verklaring voor kan geven, doet verder twijfelen aan jouw vluchtrelaas.”;

(iii) verzoeker niet concreet aantoont waarom de taliban net hem gedwongen zouden willen rekruteren:

“Uit informatie blijkt dat de taliban voldoende vrijwillige rekruten heeft en dat zij doorgaans niet overgaan tot gedwongen rekrutering. Het kan voorvallen dat zij in noodgevallen beroep doen op tijdelijke rekruten die in staat zijn om mee te strijden – zoals ook aangegeven door jouw advocaat (CGVS, p. 25) – doorgaans overeengekomen met stamleiders uit de regio. Je verklaart zelf ook dat de andere families in de regio wel familieleden hebben die bij de taliban zitten (CGVS, p. 15). Zelf geef je aan dat je nooit naar de madrassa bent geweest (CGVS, p. 12). Gevraagd waarom de taliban uitgerekend jou onder dwang wilden rekruteren – zoals ze zelf aangaven (CGVS, p. 13) – zeg je dat je de oudste zoon bent en dat er niemand anders van de familie bij de taliban zat (CGVS, p. 16). Er wordt vervolgens gepeild naar het voorkomen van gedwongen rekrutering in je dorp en regio maar je kan slechts één voorval aanhalen van vijf of zes jaar geleden (CGVS, p. 16). Voorts heb je geen weet van overeenkomsten van de dorpen in je regio met de taliban aangaande rekrutering (CGVS, p. 16). Jij was op dat moment een jongen van dertien of veertien jaar en een herder die nooit naar de madrassa is geweest. Er kan verwacht worden dat je toch iets van concrete informatie zou kunnen geven over waarom de taliban uitgerekend jou gedwongen willen rekruteren. Je wordt hier nog eens expliciet naar gevraagd waarop je zegt dat ze in die periode alle mensen meenamen, vrijwillig of gedwongen. Er vielen immers veel doden bij de taliban (CGVS, p. 22). Echter, dit valt bezwaarlijk te rijmen met jouw eerdere stelling je slechts één geval van gedwongen rekrutering te herinneren van vijf of zes jaar geleden.”;

(iv) verzoekers verklaringen over de beweerde problemen van zijn familie sedert zijn vertrek evenmin aannemelijk zijn:

“Voorts zijn jouw verklaringen over de situatie van jouw familie sinds je vertrek weinig overtuigend. Allereerst wordt jou gevraagd wat jullie thuis bespraken over wat jouw familie zou doen na je vertrek om verdere, te verwachte, problemen met de taliban te vermijden, waarop je zegt dat jullie afspraken dat je familie gewoon zou zeggen niet te weten waar je bent wanneer de taliban zou langskomen (CGVS, p. 20). Dit loutere excuus zou de problemen van jouw familie bezwaarlijk oplossen wanneer de taliban verhaal zou komen halen en een rekrut zou eisen van jouw familie. Deze verklaringen kunnen dan ook niet overtuigen.

Je verklaart vervolgens dat de taliban jouw vader had ontvoerd omdat ze dachten dat hij jou ergens had verstopt. Ze wilden hem niet vrijlaten zolang hij jou niet aangaf (CGVS, p. 6 en 20). Jouw verklaringen over zijn vrijlating zijn echter zeer beperkt en geenszins aannemelijk. Jouw oom en de dorpsoudsten zouden de taliban hebben gezegd dat jouw vader geen schuld treft en dat ze jouw mogen arresteren wanneer ze je te pakken krijgen, waarna jouw vader werd vrijgelaten (CGVS, p. 6). Dat de taliban jouw vader zomaar zouden vrijlaten louter omdat hen gezegd wordt dat jouw vader geen schuld treft is weinig aannemelijk. Ook tijdens jouw vrije relaas voeg je geen verdere informatie toe aangaande deze vreemde beslissing van de taliban (CGVS, p. 13 en 14). Je wordt erop gewezen dat je zei dat de taliban dachten dat jouw vader jou had verstopt en dat ze hem niet wilden vrijlaten zolang hij jou niet aangaf, en gevraagd waarom ze hem dan plots toch vrijlieten maar je kan geen bijkomende informatie geven en vertelt dat het dorpshoofd de taliban zei dat ze concrete informatie moesten hebben dat jouw familie jou had verstopt en dat zij jullie niet zomaar konden straffen. Hierop zouden de taliban dan jouw vader hebben vrijgelaten (CGVS, p. 21). Dit is weinig overtuigend. Gevraagd waarom de taliban naar de malek, het dorpshoofd, zou luisteren zeg je dat hij het dorpshoofd is en betrokken is bij jirga's. Erop gewezen dat de taliban toch machtiger zijn dan de maleks in de regio zeg je niet te weten waarom ze hem hebben vrijgelaten (CGVS, p. 21). Erop gewezen dat de taliban zelf overtuigd waren van de schuld van jouw vader en dat het toch voor iedereen duidelijk moet zijn geweest dat jouw vader achter jouw vlucht zat en nogmaals gevraagd waarom de taliban jouw vader dan zomaar weer vrijlieten zeg je louter dat niemand ervan op de hoogte was dat jouw familie had geholpen met jouw vlucht (CGVS, p. 21). Aan deze verklaringen over de ontvoering van jouw vader kan weinig geloof gehecht worden.

Gevraagd hoelang ze jouw vader hebben vastgehouden zeg je dit evenmin te weten (CGVS, p. 20). Er kan verwacht worden dat je hier toch enige informatie over zou weten te geven. Tevens weet je ook niet

wanneer dit zou zijn gebeurd. Gevraagd hoeveel dagen, weken of maanden na jouw vertrek uit Afghanistan dit zou zijn gebeurd zeg je dit niet te weten (CGVS, p. 7). Je zou dit vreemd ook niet gevraagd hebben aan jouw familie. Je zegt hierover dat je er niet bij had stilgestaan en dat de verbinding niet zo goed was (CGVS, p. 7).

Gevraagd of jouw familie nog andere problemen heeft gekregen als gevolg van jouw vlucht zeg je van niet (CGVS, p. 21). Dat jouw familie geen verdere problemen heeft gekend met de taliban, ondanks dat ze de eisen van de taliban overduidelijk weigeren en zelfs negeren, is zeer opmerkelijk. Gevraagd of jouw familie dan een andere regeling heeft getroffen met de taliban – zoals het betalen van geld of het sturen van een andere rekrut – zeg je van niet. Gevraagd waarom niet zeg je louter dat ze niets konden doen (CGVS, p. 20). Erop gewezen dat jouw familie de eis van de taliban zomaar naast zich neerleggen en gevraagd naar een verklaring voor de vaststelling dat jouw familie hier geen verdere problemen door heeft gekregen, dan dat ze jouw vader hebben meegenomen maar terug weer hebben vrijgelaten, zeg je dat het duidelijk was na de arrestatie van jouw vader dat “zij” – het is niet duidelijk wie je hiermee bedoelt – niet wisten waar je was en dat de taliban niet weet dat je vader jou naar België heeft gestuurd. Eens ze dat door hebben zullen ze jouw familie wel vermoorden (CGVS, p. 22). Dat jouw familie geen verdere problemen kreeg met de taliban en ook geen andere regeling met hen moest aangaan komt maar weinig aannemelijk over.”;

(v) verzoeker niet concreet aannemelijk maakt dat hij in Afghanistan niet (langer) over een sociaal netwerk zou beschikken:

“Jouw advocaat haalt verder nog aan dat je weinig contact hebt met jouw familie in Afghanistan en dat het dus onmogelijk is om te stellen dat je nog een sociaal netwerk hebt in Afghanistan (CGVS, p. 25). Het feit dat je weinig contact hebt met jouw familie in Afghanistan is echter geen aanwijzing van een gebrek aan een sociaal netwerk in Afghanistan. Dit geldt des te meer daar je zelf de oorzaak van het beperkte contact slechts legt bij de gebrekkige internetverbinding in Afghanistan (CGVS, p. 6). De loutere stelling dat je weinig contact hebt is dan ook onvoldoende om aan te tonen dat je niet over een sociaal netwerk zou beschikken in Afghanistan.”;

(vi) de door verzoeker voorgelegde taskara van zijn vader (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kan doen ombuigen:

“De door jou neergelegde taskara van jouw vader doet geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen. Deze heeft louter betrekking op de identiteit van de man afgebeeld op de taskara. Nergens uit blijkt dat deze man jouw vader is, noch wijst iets in dit document op jouw persoonlijke problemen in Afghanistan.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisieren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoeker betoogt dat hij op het moment van de voorgehouden feiten nog maar 14 jaar oud was en dus te jong was om de bedreigingen vanwege de taliban correct te kunnen inschatten, dient erop gewezen dat verzoeker verklaarde dat zijn vader hem adviseerde over wat hij moest doen na de confrontaties met de taliban. Er kan redelijkerwijze van worden uitgegaan dat verzoekers vader alleszins oud genoeg was om de bedreiging uitgaande van de taliban op een correcte wijze in te schatten. Het is in dit licht dan ook niet aannemelijk dat verzoekers vader na de eerste confrontatie met de taliban aan verzoeker de raad gaf om gewoon nog steeds met de schapen naar Serai te gaan en bij een eventuele nieuwe confrontatie met de taliban te zeggen dat verzoeker hem nog niet om toestemming had gevraagd om met hen mee te gaan. Na de tweede confrontatie met de taliban zou verzoekers vader verzoeker hebben aangeraden om binnen te blijven, zodat het niet aannemelijk is dat verzoeker daags nadien toch nog buiten gaat om boodschappen te doen. Verzoeker kan bovendien niet als dermate jong worden beschouwd dat hij niet in staat zou kunnen worden geacht om op dat moment te beseffen dat er

gevaar uitging van de taliban, temeer gelet op de reactie van zijn vader na de tweede confrontatie, en dat hij ten tijde van zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen niet in staat zou zijn om zijn vluchtrelaas aan de hand van coherente, geloofwaardige, doorleefde en gedetailleerde verklaringen uiteen te zetten, weze het in zijn eigen bewoordingen en op zijn eigen tempo en in het bijzijn van een gespecialiseerde *protection officer*, zijn voogd en zijn advocaat. Verzoeker toont voorts niet aan dat in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming anderszins geen of onvoldoende rekening zou zijn gehouden met zijn jeugdige leeftijd (zie ook *supra*, punt 6.2.).

Waar verzoeker verder betoogt dat de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie met betrekking tot de rekruteringswijze van de taliban niet actueel is en aanvoert dat er in zijn regio van herkomst in de provincie Nangarhar wel degelijk sprake was van gedwongen rekruteringen door de taliban, gelet op de toenmalige veiligheidssituatie waardoor de taliban er niet over voldoende vrijwilligers beschikten, dient vastgesteld dat de door verzoeker dienaangaande aangehaalde informatie (verzoekschrift, p. 7) in dezelfde lijn ligt als de door de commissaris-generaal gehanteerde informatie en dat verzoeker voorts geen enkel objectief stuk bijbrengt waaruit zou kunnen blijken dat de taliban in zijn regio van herkomst in de provincie Nangarhar ten tijde van zijn voorgehouden vluchtrelaas niet over voldoende vrijwilligers beschikte. Uit de door beide partijen bijgebrachte informatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door verzoeker beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers, is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Verzoeker slaagt er bovendien niet *in concreto* in aannemelijk te maken dat zijn persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban. In verzoekers vluchtrelaas is er immers nergens sprake van enige invloed van familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen, integendeel. Bovendien wordt in de overige motieven uit de bestreden beslissing (zie *supra*) op omstandige en pertinente wijze vastgesteld dat verzoeker geenszins doorleefde en aannemelijke verklaringen aflegt over zijn confrontaties met de taliban en over de reacties hierop van hemzelf en zijn vader hierop, dat verzoeker niet concreet aantoont waarom de taliban hem als veertienjarige herder zo nodig gedwongen zouden trachten te rekruteren en dat geen geloof kan worden gehecht aan de voorgehouden problemen van verzoekers familie na zijn vertrek uit Afghanistan. Waar verzoeker aangaande dit laatste punt in zijn verzoekschrift betoogt dat hij acht maanden vóór het persoonlijk onderhoud zijn familie de laatste keer sprak, dat hij kon vertellen wat zijn familie hem vertelde toen hij in Roemenië en in het oriëntatiecentrum was maar dat hij nadien de kans niet meer kreeg om meer informatie te vragen, komt verzoeker niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen en blote beweringen. Verzoeker toont geenszins aan dat het voor hem geheel onmogelijk zou zijn om zich bijkomend te informeren over de problemen die zijn familie sedert zijn vertrek uit Afghanistan zou hebben ondervonden. Hoe dan ook kan redelijkerwijze worden aangenomen dat verzoekers familie hem alle relevante informatie hierover zou verschaffen wanneer zij hem er acht maanden voorafgaand aan het persoonlijk onderhoud over inlichtten en dat verzoeker dan ook in staat zou zijn om hieromtrent gedetailleerde, doorleefde, coherente en geloofwaardige verklaringen af te leggen in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming, *quod non*.

Voor het overige komt verzoeker met betrekking tot voormelde motieven uit de bestreden beslissing niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn vluchtrelaas en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Dergelijk verweer is geenszins dienstig teneinde op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing een ander licht te werpen.

De door verzoeker bijgebrachte informatie (verzoekschrift, stukken 3-18) vermag aan de voormelde vaststellingen geen afbreuk te doen. Deze informatie is van louter algemene aard en heeft geen betrekking op zijn persoon. Bijgevolg volstaat deze informatie niet om aan te tonen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst daadwerkelijk dreigt te worden gevisieerd of vervolgd. Verzoeker dient de aangevoerde vrees voor vervolging *in concreto* aan te tonen en blijft hier, gelet op het voorgaande, in gebreke.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn

pertinent en correct en worden bijgevolg in hun geheel door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.3. Verder wijst verzoeker op zijn verblijf in Europa en voert hij aan dat hij omwille hiervan problemen zal ondervinden ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

7.3.1. Het is niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspant om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Uit de door partijen bijgebrachte informatie blijkt immers dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen. Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

7.3.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan verder volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afghaanse wetten in het licht van de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes. De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht.

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van "*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*", waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname.

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen. Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de *online* activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Het ministerie voor communicatie en informatietechnologie ("*Ministry of Communications and Information Technology*") werd wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals 'TikTok' of andere programma's met "*immorele inhoud*" te beperken. In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die

naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen. Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan. Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd. Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen.

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

(i) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(ii) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen (zie ook EHRM 28 juni 2011, Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk, par. 275, over de mogelijkheid "*to play the game*"). Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in

het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA bijtreden.

7.3.3. *In casu* voert verzoeker in zijn verzoekschrift aan als volgt:

“De verzoeker heeft intussen een heel andere kleding stijl, hij heeft geen lange baard, hij luistert in zijn vrije tijd graag naar muziek. De reis naar en zijn verblijf in Europa, en meer bepaald zijn verblijf in België sinds bijna twee jaar, hebben dan ook een duidelijke impact op de verzoeker nagelaten, onder meer door zijn werk in België. De verzoeker kwam op jonge leeftijd aan in België. Hij gaat naar school. Hij leerde zelfstandig te zijn en voor zichzelf beslissingen te nemen. Hij acht het onmogelijk om zich te re-integreren in de Afghaanse samenleving die gebaseerd is op het belang van hiërarchie. Zijn vrees om als verwesterd worden gepercipieerd is dan ook reëel, en niet louter hypothetisch.

De verzoeker heeft zich gebruiken en gewoonten eigen gemaakt die onverenigbaar zijn met de sociaal aanvaardbare gedragingen in een door de taliban geregeerd Afghanistan. Zo is het voor hem zeer natuurlijk geworden om te praten met vrouwen, om hen vragen te stellen en om hun mening te waarderen. Zowel verzoekers voogd als zijn advocate zijn bijvoorbeeld vrouwen. Het zijn vrouwen die in België de belangrijkste posities in zijn leven aannemen. Indien de verzoeker, met deze ingesteldheid, naar Afghanistan zou terugkeren en een vrouw zou aanspreken in het openbaar of blijk zou geven van appreciatie van de mening van een vrouw, zou zijn leven onmiddellijk in gevaar zijn. De verzoeker merkte ook op dat in Europa mensen elkaar aankijken wanneer ze een gesprek voeren. Dit is een gewoonte die hij overnam. Oogcontact maken met een taliban, indien hij terug naar Afghanistan zou moeten keren, zou hem echter zijn leven kunnen kosten.

De verzoeker is bovendien niet bekend met de regels en sociaal aanvaardbare gedragingen die door de taliban werden opgelegd. Dit is zeer gevaarlijk, aangezien, zoals hierna (infra, pp. 58-61) wordt aangetoond, de taliban niet vergevingsgezind zijn ten aanzien van personen die hun regels overtreden, laat staan indien het jongens betreft die terugkeren van een lang verblijf in Europa.”

In zijn aanvullende nota betoogt verzoeker als volgt:

“De verzoeker diende een verzoek tot internale bescherming in op 7 juni 2021. Intussen is hij aldus tweeënhalve jaar in België. Hij bouwde hier in deze tijd zijn leven op.

De verzoeker gaat op zeer regelmatige wijze naar school. Hij neemt zijn studies erg ernstig en is gemotiveerd om de Franse taal te leren, zo blijkt uit de getuigenissen van twee van zijn leerkrachten (stukken 1-2).

Ook zijn voogd bevestigt verzoekers bereidwilligheid en vastberadenheid om te integreren (stuk 3). Intussen rondde hij de DASPA-lessen af, en werd hij ingeschreven te CEFA Namur. Hij volgt op dit moment een praktische opleiding “peintre en batiment” te Namen en zoekt volop naar een stageplaats (stukken 3-4). De afgelopen tweeënhalve jaren leerde de verzoeker de taal, hij ging naar school, en koos een richting uit die hem werkzekerheid zal bieden.

De verzoeker heeft ook verschillende vrienden gemaakt in België. Eén van zijn Afghaanse vrienden heeft een pleeggezin, waar hij zelf ook geregeld bij op de vloer komt. Hij komt dermate goed overweg met hen, dat ook zij bereid waren om voor de verzoeker te getuigen (stukken 5-6).

Uit al deze stukken blijkt dat de verzoeker ijverig, gemotiveerd en en goed geïntegreerd is. Hij beheerst intussen eveneens de Franse taal.”

De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een volwassen man die op 31 juli 2006 werd geboren en wiens vormende jaren zich deels in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken in juni

2020. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker bijna 14 jaar oud. Hoewel verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan doorbracht, waaronder sedert juni 2021 in België en hij tijdens deze periode kan worden geacht gemakkelijk beïnvloedbaar te zijn en hierbij onbewust bepaalde Westerse waarden en normen kan internaliseren, komt het aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van ruim twee jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Waar hij stelt dat hij naar school ging en Frans leert, dat hij heeft gewerkt, dat hij vrienden maakte, dat hij vrouwen respecteert en dat hij zich in België heeft kunnen integreren, hetgeen hij staft door middel van de bij zijn aanvullende nota gevoegde stukken, brengt hij geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De Raad wijst erop dat verzoekers familie zich heden nog in Afghanistan bevindt en dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban. Verzoeker kan zich desgevallend bij zijn familie in Afghanistan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal tevens terecht als volgt:

“Je verklaart een tatoeage te hebben op jouw arm (CGVS, p. 23). Tijdens het persoonlijk onderhoud liet je een kleine, eerder vage, tatoeage zien op jouw arm. Deze zou door een vriend van jou zijn aangebracht (CGVS, p. 23). Het zou een letter van jouw naam voorstellen en nog een andere betekenis hebben voor jou alleen (CGVS, p. 23). Het loutere gegeven dat een vriend van jou een klein teken op jou arm aanbracht heeft, dat geen onmiddellijke betekenis heeft voor een buitenstaander en geen verwijzing is naar het westen, is, zelfs los van eventuele vragen die gesteld kunnen worden over het permanente karakter van deze tattoo of de eventuele verwijderbaarheid ervan, onvoldoende om een vrees voor vervolging aan te tonen bij terugkeer naar Afghanistan. Je kan niet aantonen dat de taliban op de hoogte is of zou kunnen komen van deze tattoo. Deze zit immers verborgen onder jouw kledij. Jouw advocaat haalt aan dat dit bij de rituele wassing zichtbaar zou kunnen worden. Deze vrees dat de taliban deze kleine tatoeage eventueel zou kunnen opmerken bij de rituele wassing en jij als gevolg hiervan slachtoffer zou kunnen worden van daden die gelijk staan aan vervolging of ernstige schade is echter louter hypothetisch van aard.

Je zegt verder dat je een vriendin hebt gehad in België (CGVS, p. 24). Nergens uit jouw verklaringen blijkt dat de taliban hiervan op de hoogte zouden zijn of op de hoogte zouden kunnen komen. Je legt ook geen stukken neer die jouw relatie staven, noch stukken die kunnen aantonen dat de taliban op de hoogte zouden kunnen komen van jouw relatie. Jouw loutere stelling dat je ooit een vriendin hebt gehad is onvoldoende om een vrees voor vervolging aan te tonen.

Je advocaat haalt tevens aan dat je een duidelijke mening hebt over de taliban en dat je verplicht zou zijn om deze voor jezelf te houden (CGVS, p. 25). Ook dit toont geen vrees voor vervolging aan. Immers blijkt nergens uit jou verklaringen of administratief dossier dat je ooit politieke activiteiten hebt aangegaan, noch deze mening op grote schaal verspreidde om aannemelijk te maken dat de taliban op de hoogte zou kunnen geraken van jouw mening. Een vrees voor vervolging omwille van jouw mening is dan ook louter hypothetisch. De stelling voorts dat je jouw mening in Afghanistan voor jezelf zou moeten houden is louter op zich onvoldoende om te spreken van vervolging.”

In zijn verzoekschrift voert verzoeker dienaangaande geen enkel concreet en inhoudelijk verweer. Hij beperkt zich immers tot de hierboven weergegeven uiteenzetting dat hij zich in België heeft aangepast en heeft kunnen integreren, doch, zoals hiervoor gesteld, slaagt hij er niet in concreet aan te tonen dat er in zijn hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te

verhullen kenmerken of gedragingen. De voormelde motivering uit de bestreden beslissing sluit hierbij aan en wordt door de Raad overgenomen en tot de zijne gemaakt.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker wijst op het risico dat hij als verwesterde Afghaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

7.4. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en bezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.5. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.6. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de

bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 *Ernstige schade bestaat uit:*

a) *doodstraf of executie; of,*

b) *foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*

c) *ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict."*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een "reëel risico" loopt. Het begrip "reëel risico" wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip "ernstige schade" door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt verder de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip "ernstige schade" in dit artikel heeft betrekking "op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade", met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer preciaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene preciaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de preciaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afgaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden, zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviseerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

8.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen, gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban ondernemen doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e.* 'incidents with at least one recorded fatality', over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke en 1406 gewonden), voornamelijk ten gevolge van aan ISKP toegeschreven IED's-aanvallen en 'unexploded ordnance', wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 122). Daarbij zouden minstens 4602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2194472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan, januari 2023*, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. *In casu* ontwaart de Raad in het rechtsplegingsdossier geen dergelijke persoonlijke omstandigheden die in hoofde van verzoeker het reëel risico zouden verhogen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid ingeval van terugkeer naar zijn regio van herkomst.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven februari tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER